

Ο ΓΑΛΑΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟ

— Ποιός είναι; Ρώτησα τή μητέρα μου από τὸ κρεββάτι πού κοιτούμουνα ἄρρωστος, σὺν ἄκουσα νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα μας. Ἡ μητέρα μου ἔσκυψε ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ δεῖ.

— Ὁ γαλατᾶς, γιέ μου. Μιὰ στιγμή νὰ κατεβῶ ἀπὸ τὸν πύργον νὰ πάρω σήμερα τὸ γάλα γιὰ νὰ πλερώσω κιάλας τὸν ἄνθρωπο, γιατί σήμερα Κεριακὴ τελειώνει ἴσια-ἴσια ὁ μήνας του.

Κεῖνη τὴ μέρα εἶχα κάποια διάθεση γιατί ἀπὸ βραδύς ὁ γιαιτρός μου ἔπε πὺς ἡ ἀρώστια ἄρχισε νὰ παίρνῃ πίσω καὶ πὺς σὲ καμιὰ δεκαπενταριά μέρες θὰ μπορούσα νὰ πατήσω στὸ πάτωμα χωρὶς νὰ λυγῶν τὰ γόνατά μου, κ' ἔτσι μοῦ ἤρθε ἡ ὄρεξη νὰ δῶ τὸν γαλατᾶ, πού μ' ἄρεζε τόσο τὸ γάλα του τὸ φρέσκο καὶ τᾶδολο, καὶ νὰ τοῦ πῶ ἕνα φκαριστῶ.

— Μητέρα, φώναξε τὸν ἄνθρωπο νὰ τὸν πλερώσῃς ἀπάνου γιὰ νὰ πάρῃ κ' ἕνα νερό. Θέλω νὰ τονὲ φκαριστήσω καὶ γὼ γιὰ τὸ μοναδικό του γάλα· ξέρεις δὲ πόσο σπάνιο πράμα εἶναι ν' ἀγοράσῃ κανεὶς τέτοιο γάλα.

Σὲ δυὸ λεπτὰ εἶχα ὀμπρός μου τὸ γαλατᾶ, ἕνα μεσόκοπο χωρὶκὸ μὲ τὴν καθάρια κεριακάτικη βράκα του, μὲ τὸ γυαλιστερό γελέκο του καὶ μὲ τὸ πλουμιστὸ μεγάλο μαντήλι του, πού τῶχε λίγο στραβά—σημάδι παληκαριᾶς καὶ νοικοκυροσύνης μαζί—γύρο στὸ πλατὺ τσακισμένο φέσι του.

— Καλημέρα, παληκάρη μου, καὶ περαστικά σου.

— Ἐφκαριστῶ σου, μπάρμπα. Κάθισε νὰ σὲ διοῦμε λιγάκι, νὰ πάρεις κ' ἕνα νερό πού θάσαι κουρασμένος.

Ὁ γαλατᾶς μ' ἔλη του τὴ χωρὶκὴ ἀφέλεια, πῆρε ἕνα κάθισμα, τῶβαλε κοντὰ στὸ κρεββάτι μου, σήκωσε τὴ βράκα του γιὰ νὰ μὴ τὴν τσαλακώσῃ καὶ κάθισε σκεδὸν πλάι μου.—Σ' ἀπὸ τὸ μεταξὺ ἡ μητέρα κοίταξε τὸ λογαριασμὸ στὸ τριπεράκι της, ἔφερε τὰ χρήματα καὶ τὰ ρίξε στὴ χούφτα τοῦ γαλατᾶ γιὰ νὰ τὰ μετρήσῃ... Σωστὰ καὶ βαριά-βαριά, εἶπε ὁ μπάρμπα σὺν τ' ἀπομέτρησε, καὶ σπολάτη σας.

— Τὸ γάλα σου μ' ἄρῃσει πάρα πολύ, μπάρμπα...

Χάρισέ μου τὸνομά σου;—

— Στάθη.

— ... μπάρμπα Στάθη, κ' ἐπίτηδες σὲ φώναξα ἀπάνου γιὰ νὰ σ' ἐφκαριστήσω ἀτός μου.

— Ἄς εἶστε καλὰ οἱ πελάτες μου ποῦχετε νὰ κάμετε μὲ τὸ γάλα μου. Μὰ καὶ γὼ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια καλοβοσκίζω τὰ ζωντανά μου καὶ—μὰ

τὴ μέρα πού εἶναι σήμερα — ποτὲ δὲ σκέφτηκα νὰ δολώσω τὸ πράμα μου οὔτε μὲ μιὰ σταλαματιὰ νερό. Οὔλα κι οὔλα, μὰ στὴ δουλειὰ μου θέλω νὰ περπατῶ τίμια· ἔπειτα ἀπὸ εἶναι καὶ σφέρο μου. Ἔτσι δὲν εἶναι;

Τὴν κουβέντα μας ἔκοψε τὸ δουλικὸ πού μπήκε μέσα μὲ τὸ δίσκο γιὰ νὰ σερβίρει τὸ μπάρμπα Στάθη.

— Ἐ, στὴν ὑγιά σου, παληκάρη μου, εἶπε κι ἄδειασε ὡς τὸν πάτο τὸ ποτήρι μὲ τὸ νερό γιὰ νὰ κατέβῃ κάτω ἡ γλύκα τοῦ βύσινου, πού τῶριξε μὲ τὸ κουτάλι μπόλικο μέσα στὸ στόμα του. Ἐβγαλεν ἔπειτα ἀπὸ τὸ πλατὺ ζωνάρι του τὸ χρωματιστὸ μαντήλι του, σφούγγισε τὰ χεῖλια καὶ τὰ φαρὰ μουστάκια του, τῶβαλε πάλε στὴ θέση του καὶ μὲ τὴ χωρὶκὴ ὑπομονή του πῆρε ἀπὸ τὸ δίσκο τὸ κουπάκι μὲ τὸν καφέ χωρὶς καθόλου νὰ σκεφτεῖ πὺς τὰ χέρια τοῦ δουλικοῦ κατακουράστηκαν ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ δίσκου. Ἐβρετε πὺς ὁ καφὲς πίνεται πιὸ ἡδονικὰ μὲ τὴν κουβέντα κι ὁ ἀγαθὸς γαλατᾶς φαινότανε πὺς τὴν ἀγαποῦσε γιατί μόλις ρούφηξε τὴν πρώτη ρουφηξιὰ ἀρχίησε:

— Σήμερα κίνησα ἀβγὴ ἀπὸ τὸ χωριὸ κ' ἔτσι λειτουργήθηκα στὴν ἐκκλησιά τῆς ἐνορίας σας.

— Βλέπω, μπάρμπα Στάθη, πὺς τὰ προφταίνεις οὔλα· καὶ τὴ δουλειὰ καὶ τὴν ἐκκλησιά σου.

— Νὰ δουλέεις τὴν Κεριακὴ σου καὶ νὰ χάνεις καὶ τὴν ἐκκλησιά σου, πάει πολύ, παληκάρη μου.

— Ἐχεις δίκιο, μπάρμπα Στάθη.

Ρούφηξε μιὰ ρουφηξιὰ, σκέφτηκε λίγο καὶ ξακολούθησε.

— Βρὲ ἀδερφέ, τί νὰ σοῦ πῶ εἶμαι τόσο χρονῶ ἄνθρωπος, ἀγαπῶ τὴν ἐκκλησιά μου σὰ χριστιανός, μὰ ὡς τὰ τώρα ἀκόμα βγαίνω ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά—ἤμαρτον κύριε! — χωρὶς ἀπὸ μέσα μου νάμαι καὶ τόσο ἱκανοποιημένος. Δὲ σοῦ λέω πὺς δὲν ἔχω πίστη στὴν ἄγια θρησκεία μας, μὰ δὲν καλογοιμίζῃ ἡ ψυχὴ μου, δὲν τὸ νοιώθω ἔτσι καλὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς θρησκείας μας, κ' αἰτία πού δὲν καταλαβαίνω τὰ πιὸ πολλὰ πού λένε παπᾶδες καὶ ψαλτάδες. Δὲν ξέρεις πόσο στενοχωριόμαί κι ἀγαναχτῶ πού θά-νοιωθα πέρα ὡς πέρα τὸ Βαγγέλιο, ἀν ἀπὸ τὸ εὐλογημένοι τὰ λέγανε πιὸ ἀπλά.

Ἄρχισα νὰ συγκινούμαι μὲ τὴν κουβέντα τοῦ μπάρμπα Στάθη, γιατί ἔβλεπα πὺς ἀσύνειδα ὁ ἀγαθὸς γαλατᾶς ἀνοίγε γλωσσικὴ συζήτηση πού εἶχα τὴ μανία νὰ τὴ δημιουργῶ ἄλλες φορές στὰ τραπέζια καὶ τῶν καφετειῶν καὶ τῶρα τὴν ἔβρισκα στὸ κρεββάτι μου. Καὶ δὲν εἶχα ἄχτρο, εἶχα συνήγορο τῆς Ἰδέας!...

Ἐριξεν ἕνα βλέμα ἐξεταστικὸ στὸ σωρὸ τῶν βιβλίων πού εἶταν ἐπάνου στὸ τραπέζι μου καὶ δι-

στάζοντας στην ἀρχή ξανάρχισε ἔπειτα ἀποφασιστικά :

— Σεις οἱ γραμματισμένοι μορεῖ νά μὴ συμφωνεῖτε μαζί μου γιατί ἴσως νά νοιώθετε τὰ ὅσα λέγονται στὴν ἐκκλησιά. Μὰ νά σοῦ πῶ κ' ἔνα ἄλλο ; Ὅπως καταντήσαμε σήμερα, ἡ θρησκεία ἀπόμεινε γιὰ μᾶς τοὺς δουλεφτάδες, γιὰ τὸ λαὸ πού ἔ πύότερος εἶνε ἀγράμματος. Καὶ τὴν ἀπόδειξη τὴν ἔχω πρόχειρη. Σήμερα στὴν ἐκκλησιά οἱ ἀθρῶποι πού ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό τους φαίνοντανε πὼς εἶταν σπουδαγμένοι μετριούντανε στὰ δάχτυλα· οἱ ἄλλοι οὐλοὶ μας εἴμαστε ἀθρῶποι τοῦ λαοῦ, τῆς κάτω τάξης νά ποῦμε.

Γύρισα καὶ τὸν κοίταξα κατάματα· τὰ μάτια του βγάζανε φωτιές.

— Τί με κοιτᾶς ἔτσι ; Ἄφτὰ πού λέω τὰ νοιώθω τόσο βαθεῖα πὼς εἶνε ἀλήθειες καὶ μόν' ἀλήθειες· νοῦς καὶ καρδιά μου τὸ μολογᾶνε μέρα νύχτα.

Γιὰ μιὰ στιγμή δὲν μπόρεσα νά βγάλω τσιμουδιά ἀπὸ τὴν ἱερὴ συγκίνηση πού μῆπνιγε· μὰ συγκρατήθηκα γιατί ἔδλεπα πὼς εἶχεν ἀποπνιεὶ τὸν καφέ καὶ σὰ νά τοιμαζούτανε νά φύγει. Μοῦρθε ἔξαφνα μιὰ ἰδέα. Εἶπα στὴν μητέρα μου νά μου δώση κάπιο βιβλίον πού ἀπὸ μακριὰ ξεχώρισα πὼς εἶταν τὸ Βαγγέλιον τοῦ Πάλλη.

— Μπάρπα Στάθη, σ' ἄφτὰ πού μου περ ἄκου καὶ θὰ σοῦ δώσει τοῦτο δὲ τὸ βιβλίον τὴν ἀπάντηση. Ἄνοιξα κατὰ τύχη καὶ τοῦ διάβασα ὅσο μπορούσα μεγαλόφωνα καὶ με καθάρια ἀπαγγελία μιὰ περικοπή.

Πρὶν τελειώσω ἀκόμα ἔ γαλατᾶς εἶτανε σηκωμένος ἀπάνου ἀπὸ τὴν ἐκπληξή του. Δὲν μπορούσε φαίνεται νά τὸ χωνέψει ἔ νοῦς του πὼς βρίσκεται βιβλίον καὶ μάλιστα Βαγγέλιον, πού νά τὸ διαβάσουν καὶ νά τὸ καταλαβαίνει κι ἀφτός, καὶ μάλιστα πάνου στὸ τραπέζι· ἐνοῦς γραμματισμένου !

— Ἄν λέγανε οἱ παπάδες μας στίς ἐκκλησιαῖς τὰ Βαγγέλια με τέτοια γλώσσα, θὰ τάνοιωθες ; γύρισα καὶ τοῦπα με προσποιητὴ ἀπάθεια.

— Ναῖσκε, παιδί μου, ναῖσκε, φώναζε τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ. Τέτοια γλώσσα ! Τὴ γλώσσα πού μιλάμε καὶ μᾶς καταλαβαίνουνε οὐλα τὰδέρφια μας. Καὶ περίεργος νά μάθῃ ποιὸς εἶναι ἀφτός πού ξήγησε ἔτσι ὁμορφα καὶ ξάστερα τὸ Βαγγέλιον, μ' ἔδωκε ἀφορμὴ νά τοῦ μιλήσω γιὰ τὸν κ. Πάλλη. Καὶ σὺν ἄκουσε πὼς τὸν ἀφώρεσαν μόνο καὶ μόνο γιατί ξήγησε τὸ Βαγγέλιον γιὰ νά τὸ καταλαβαίνει οὐκος ὁ κόσμος, πὼς τὸν εἶπανε προδότῃ κι ὄχτρον τοῦ ἔθνους καὶ τόσα ἄλλα, ὁ ἀγαθὸς γαλατᾶς σήκωσε τότες τὰ χέρια του ψηλά καὶ ἄλλος Προφήτης Ἰω-

χανάν φώναξεν ἀγαναχτισμένα : θὰ δώσουν μιὰ μέρα λόγο στὸ Θεὸ ἀφτοὶ οὐλοὶ πού μᾶς κυβερνᾶνε γιὰ τὴν ἀδικία πού κἀνουν στὸ λαὸ τους !

— Ἐ, τώρα, μπάρμπα Στάθη, εἶσαι φκαριστημένος ἀπὸ τὸ γραμματισμένο σου ; Τὸν ρώτησα.

— Μὲ συμπάθειο, παιδί μου, τώρα λογιᾶζω πὼς εἶσαι γραμματισμένος μὰ δὲ μοιάζεις καθόλου τοὺς ἄλλους γραμματισμένους πού γνώρισα, σὺν τὸ δάσκαλον τοῦ χωριοῦ μας λόγου χάρη πού μερικοὶ κουτοὶ κι ἄμυαλοὶ χωριανοὶ μου τὸν ἔχουνε κἀκῆμα τῆς γραμματισμένης γιατί, λέει, στίς ἐξετάσεις βγάνει λόγους ἔτσι βαθεῖα ἑλληνικούς πού δὲν μπορεῖ νά τοὺς καταλάβῃ κανένας τους !

Γέλασα γκαρδιακᾶ με τὸν ἀφελέστατον τρόπο πού ζήτησε νά με ἱκανοποιήσῃ ὁ ἀγαθὸς γαλατᾶς.

Ἐκανε τότες διάθεση ἀπὸ τὴν ὥρα πού τοῦ διάβασε τὸ Βαγγέλιον τοῦ Πάλλη πού δὲ σκεφτότανε νά χαλάσῃ τὴ τυντροφιᾶ. Δίπλα στὸ κρεβάτι μου εἶχα τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ «Νουμᾶ» καὶ βλέποντας τὸ κέρι τοῦ μπαρμπα Στάθη, τοῦ διάβασα ἔνα ὀλόκληρον κομμάτι πού τυχε νᾶναι σχετικὸ με τὴ γλώσσα. Σὺν τελειώσα, ἡ χαρὰ του διπλασιάστηκε γιατί ἔδλεπε πὼς κ' οἱ ἐφημερίδες μου εἶταν γραμμένες στὴ γλώσσα πού ἔνοιωθε κ' ἐκεῖνος.

Ἄκου νά σοῦ πῶ κ' ἔνα ἄλλο πού τόχα ξεχάσει καὶ μου τὸ θύμησε ἡ ἐφημερίδα σου. Τώρα με τὸν πόλεμον, παίρνω καὶ γὼ μὴν ἐφημερίδα κάθε βράδι καὶ τὴν πᾶω στὸ χωριὸ γιὰ νά μου διαδάσει τὰ νέα ἔ γιός μου. Μὰ κ' οἱ ἐφημερίδες μας λίγο πολὺ ἔχουν κι ἀφτὲς τίς ἑλληνικούρες τους πού κι ὁ γιός μου ἀκόμα δυσκολέβεται νά μου τίς ξηγήσῃ κι ἂς διαβάξῃ στὸ μεγάλο σχολεῖο (στὸ γυμνάσιον ἤθελε νά πεῖ). Κ' εἶνε νά μὴ θυμῶνε καὶ νά μὴν ἀπελπίζετα κανεῖς ; Ὁ γείτονάς μου ὁ Φρανσουᾶς πούναι κι ἀφτός ἀγράμματος σὺν κ' ἐμένα, καταλαβαίνει πέρα ὡς πέρα τίς φραντζέζικες ἐφημερίδες δταν τοῦ διαβάξουν. Ναῖσκε· μου τίς τόπε μιὰ μέρα ὁ ἴδιος πού τὸν ρώτησα ἀπὸ περιέργεια καὶ σὺν τᾶκουσα ἔκανα ἀφτὴ τὴ σκέψη : Οἱ φραντζέζοι ἔπως μιλοῦν ἔτσι καὶ γράφουνε. Ἐμεῖς οἱ ῥωμοὶ ἄλλοιώτικα μιλοῦμε κι' ἄλλοιώτικα γράφουμε. Γι' ἀφτὸ καὶ προκόδουμε.

Καὶ σὰ νά μὴν ἤθελε καμιά ἀπάντηση οὔτε καμιά ἱκανοποίηση στὴν τελευταία ἀλήθεια πού διατύπωσε γιατί τὴν αἰσθανότανε πολὺ μεγάλη καὶ φωτεινὴ, σηκώθηκε πήρε τὸ δοχεῖο με τὸ γάλα του πού τόχε ἀφίσῃ, στὴ γωνιά καὶ μου πε βιαστικά :

— Ἐντεκα ἡ ὥρα κ' οἱ πελάτες μου θὰ πάρουν σήμερα ἀργὰ τὸ γάλα τους, μὰ δὲ βλάφτει. Γεῖά σας.

Και γὰρ θυμούμενος τὴν ἀπαίσια κατὰ τοῦ
γαλατᾶ καὶ τὸ σήκωμα τῶν χειρῶν του, μούρχοτανε
νὰ σηκώσω καὶ γὼ τὰ δικά μου, νάνοιξω τὰ δάχτυλά
μου καὶ νὰ χαρίσω μπόλικες πεντάλφες στοὺς Μι-
στριώτιδες καὶ Κουλουμβάκηδες στοὺς Σκιαδες καὶ
Πανσουράλους καὶ στὴ λοιπὴ χορεία τῶν ἀχρείων
γιὰ τίς γλωσσικὲς ψευτομελέτες καὶ ψευτορητορίες
ποὺ δὲν πιάνουν πεντάρα μπροστὰ στὴν ἀπλὴ καὶ
δλοζώταινη λογικὴ τοῦ γαλατᾶ μου.

Σμύρνη

ΔΩΡΟΣ ΣΤΕΛΛΑΣ

Ο ΓΥΦΤΟΣ

Δὲ νοιώθω ἐγὼ τὰ κλάμματα — παραίτα τα!
Στηλιώσου ὀρθὴ μπροστὰ μου, ἢ παίρνω μὴ ἄλλη.
Θέλεις μαζί μου νᾶρθης τὸ στοχαστικὸς;
Βυστᾶς! Εἶν' ἢ Σαχάρα μου μεγάλῃ!

Ἐγὼ εἶμ' ἐγὼ! Δὲν εἶμαι ὁ ἄνθρωπος
ποὺ μόλυνε τὸ χνῶτο τοῦ θανάτου,
καὶ ποὺ σκυφτὸς τραβᾷ τὸ δρόμο του,
βυστώντας τὰ σπασμένα γόνατά του.

Ἄμόλυντοι προγόνου ἐμένα μῦθοσαν
τὴν ἴδια τους πρωτόγονοι λαχτᾶρα,
καὶ γκρεμιστὴ καὶ πλάστῃ μ' ἔπλασαν
καὶ μ' ἄνοιξαν τοῦ πόθου τὴ Σαχάρα.

Στὸν ἄμμο τὸν πυρρὸ ποὺ τὸν πυρώσανε
τὰ πύρινα τοῦ πόθου μου λιοπύρια,
ἐκεῖ, μὲ τὴ ζωὴ θὰ ξεφαντώσουμε
σὲ π्लाστοργὰ τῆς σάρκας πινηγύρια.

Τὰ χάρδια μας θὲ νᾶναι πόνοι ἀβάσταχοι
καὶ τ' ἀγκαλιάσματα, ἀγκαλιάσματα φιδίσια —
τόσο, ποὺ θὲ νὰ μπλέχουμαι στὴ σάρκα σου,
σὰν τὸ κισσὸ στὴ λεύκα τὴ βουνήσια.

Σ' αὐτὰ τὰ νόθα χρόνια, τὰ σακάτικα,
σ' αὐτὴν τὴ ζωὴ τὴν ἀρρωστιάρα,
πάθος τὸν πόθο τὸν βιφτίσανε
καὶ τὴν ὑγιὰ τὴν εἶπανε τρομάρα....

Ἐγὼ εἶμ' ἐγὼ! Δὲν εἶμαι ὁ ἄρρωστος!
Ἐγὼ στὴ δύναμη τονίζω τὸν παιᾶνα.
Θέλεις μαζί μου νᾶρθης τὸ στοχαστικὸς;
Γύφτος ἐγὼ κ' ἐσὺ τσιγγάνα!

Πόλη

ΟΜΗΡΟΣ ΜΠΕΚΕΣ

BIBLIOGRAFIA

ELISEO BRIGHENTI. DIZIONARIO GRECO MODERNO — ITA-
LIANO καὶ ITALIANO — GRECO MODERNO. EDITORE UL-
RICO HOEPLI — MILANO.

Ἀξιοτίμη φίλε κ. R. Brighenti καὶ Ἀξιοτίμη κ. Ulrico
Hoerpli,

Χρὸς μου πρῶτο νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἐγκάρδια γιὰ
τὴν τιμὴ ποὺ μοῦ κάνατε χαρίζοντάς μου ἓνα σωστὸ θη-
σαυρὸ μὲ τὸ Λεξικὸ σας. Χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ εἰπῶ τὸν
ἐπαινο ποὺ πρέπει στὸ βιβλίον σας συμπαθήστε μοι νὰ
σημειώσω μὲ λίγα λόγια τὴν ἐντύπωση ποὺ μοῦ κάνει ὅσο
τὸ μελετῶ. Εἶναι λεξικὸ μοναδικὸ γιὰ τὸ ὅποιο χρειά-
στηκε πολὺς κόπος, μεγάλη παρατηρητικότητα, βαθειὰ
ἐξέταση ὅλων τῶν στοιχείων τῆς γλώσσας μας καὶ πρὸ
πάντων μεθοδικότητα στὴν τάξη καὶ στὴν ἔκφραση γενικᾶ.
Ὅλες οἱ λέξεις ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἴσαμε τὴ σημερινὴ μας
γλώσσα τόσο στὶς διάφορές τους μορφές ὅσο καὶ στὰ ποι-
κίλα τους νοήματα εἶναι βαλμένες στὴ σειρά τῶν ἐκεῖ ποὺ
πρέπει. Τὰ γραμματικὰ σημειώματα ποὺ ἔχετε στὴν ἀρχὴ
καθὼς καὶ τὸ πλῆθος τῶν λέξεων τῆς δημοτικῆς μας γλώ-
σσας ποὺ σημειώνετε μὲ τίς τοπικὲς τους παραλλαγές καὶ τὰ
νοήματα κάνουνε τὸ βιβλίον σας ὄχι μόνον ὠφελιμώτατο γιὰ
τοὺς συμπατριώτες σας ποὺ σπουδάζουν ἑλληνικὰ ἀλλὰ
καὶ ἀπαραίτητο γιὰ κάθε Ἕλληνα ποὺ θέλει νὰ ἔχει ἓνα
Λεξικὸ Ἀληθινὸ τῆς Ἀληθινῆς λαλιᾶς τῶν πατέρων του.

Λυποῦμαι πολὺ ποὺ γενικᾶ τὸ βιβλίον σας, σύνταξη καὶ
ἔκδοση, εἶναι πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ ὅ,τι γίνεται γιὰ τὴν ὥρα
στὴν Πατρίδα μας γιὰ τὴ διάδοση τῶν Ἀληθινῶν Γραμ-
μάτων καὶ χαίροντας γιὰ τίς πνευματικὲς ἀπόλαυτες ποὺ
δοκιμάζει τὸ πολυμαθέστατο κ' εὐγενικὸ Ἔθνος σας ἔχον-
τας ἐργάτες ποὺ θυσιάζονται γιὰ τὴ διάδοση τοῦ Ἑλληνικοῦ
ὡς ἢ ἡ ὑγένεια σας, Σᾶς εὐχομαι ἐγκάρδια καὶ καλύτερα
καὶ Σᾶς σφιγγω ἀδερφικὰ τὸ χέρι.

Πόλη

ΝΙΚΟΣ ΣΑΝΤΟΠΙΝΑΙΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΔΑ — «Ὅσοι ζωντανοὶ» δρ. 2 (γιὰ τὸ ἐξω-
τερικὸ φρ. 2,25).

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ (Judas Errant) «Ἀγκάθου καὶ
τριβόλου» δρ. 1 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 1,25)

OSCAR WILDE — «DE PROFUNDIS» μετάφρ.
Ἀλεξ. Μαρπουτζόγλου» δρ. 2 (γιὰ τὸ ἐξωτε-
ρικὸ φρ. 2,25).

VERNON LEE — «Ἡ Ἀριέδνη στὴ Μάν-
τουα», δρᾶμα σὲ πέντε πράξεις (μετάφραση
Στέφ. Πάργα) δρ. 1 (γιὰ τὸ ἐξωτερ. φρ. 1,25).

ΑΙΓΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ «Ἡ μουσικὴ διὰ
τῶν αἰώνων» λεφ. 50.